Ч. 249 (11.500). Львів, середа 7. листопада 1928. [illegible] Рік LXVI.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 4 шв. фр., Чехословаччині 70 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

# Варшава про Львів.

**Огляд преси з трьох днів. — Настрої: бундючність, цькування і „каценямер“. — Відгук за кордоном. — Що далі?**

(Від нашого кореспондента.)

**Варшава,** 4. листопада 1928.

Перші вістки про події у Львові наспіли до Варшави того-ж дня около 10-ої години вечером; це були телефонати до редакцій газет і централі ПАТ-а (чи міністерство внутрішніх справ мало раньше яку вістку, мені не ві..омо). Ширша публика довідалася про них щойно з раніших газет у пятницю. Форма, у якій ці відомости подано, була така, що вся Варшава ахнула! Річ у тім, що всі газети (за виїмком одиського „Роботніка“, занятого конгресом ППС) принесли звідомлення про львівські події під найбільш сензаційними наголовками на передовому місці на першій сторінці. Змістом усі ці реляції були подібні, мало чим відбігаючи від широкої телеграми офіціяльного ПАТ-а, в якій надано зразу відоме освітлення цілій справі: що це українська провокація, український напад на поліцію і „спонтанічний відрух“ протесту з боку польської молоді. Рекорд побив бруковий „**Експрес Поранни**“: майже цілу величезну першу сторінку присвятив він описові формальних битв, зведених на майдані св. Юра і перед Академічним Домом. Це була теж єдина газета, яка подала сензацію про законспіровану нараду групи 60-ти українців у помешканні „Центросоюза“, де рішено, мовляв, повести кріваву відплату („одвет“); всіх їх поліція арештувала й вантажними автами відставила до арештів. — Найскромніше повелася „**Епока**“, яка видрукувала лише телеграму ПАТ-а під стриманим наголовком: „Вуличні випадки у Львові“ — „Жалюгідні інциденти“. Санаційний „**Курер Поранни**“ сповістив, що „Кріваві сутички закаламутили свято Львова“, „**Глос Правди**“ добачив у подіях „Затетеревілий фанатизм“, „**Газета Поранна 2 гроше**“ охрестила їх, як „Гайдамацькі авантюри“, „**Річпосполита**“ як „Дикі провокації українців у Львові“.

Всі ці вістки зробили таке шалене враження і так страшенне заворушили всю публику, що прийшлося зробити — відворот (про ближчі причини цього відвороту згадаємо нижче). Отже пополудневі видання повідомляли лише коротко про повний спокій і лад у Львові, залишаючи всяке дальше розмазування „української провокації“ та всякі карколомні коментарі. З голосів варшавської преси із суботи, треба навести два погляди, характеристичні для становища двох таборів: ендеції (та взагалі правиці) і „санації“. І так „**Газета Варшавска**“ (з 3. XI.) поставила тезу, що всьому винен уряд, який толерує, ба, сам штучно змішнює український „антипаньстови живйол“, який тому щораз сміливіший і т. д. Ерго: треба примоpовити іншу політику — політику „сильної руки“. Є у цій статті („Замахи у Львові“) пікантні уступи:

„...робить це (себ-то львівські події) враження, наче би в Польщі всі годинники станули перед десяти роками, наче нічого від того часу не змінилося і ціл [illegible] [illegible] в перших днях листопада 1918 року... в Малопольсці всхідній мабуть не [illegible], не було за часів [illegible] польський характер цього краю є все квестіонований не лише політично, але й збройно... Є це льогічний наслідок божевілля польських федералістів“.

У тому самому тоні, з тим самим „моральним сенсом“ пише ендецьке „**АБЦ**“, бідкаючи на „роззухвалення український елемент наслідком нашої надто великої толеранції“ та на „ославлені польські організації Всходней Малопольскі“. Очевидно: фактичними батьками львівських подій є Берлін і Москва. У Львові завдано Польщі згори обдуманий „удар в спину“, львівські події є тісно звязані з праським атентатом, а ціль цього удару — ослабити Польщу з уваги на... переговори в справі Надренії! І кінчає геніяльний автор цих геніяльних міркувань таким найгеніяльнішим окликом:

„Дасть-Біг, львівські провокації найдуть сильний відгук в уряді і соймі! Годі бути нерішучим, годі заскати змію, яка сичить і кусає!“

Зате санаційний „**Пшеґльонд Вечорни**“ (з 3. XI.) вдаряє в іншу струну. В статті „Спокійно і розважно“ на вступі лле автор крокодилячі сльози над

„жахливим фактом замаху на могили поляглих“

і „жаліючи“, що такі „факти“ доведуть до взаємної заїлости, бачить запоруку ладу й спокою у гідній поставі польського громадянства міста Львова! Не треба однак, мовляв, перецінювати тих випадків. Бо передусім „є фактом“ (самі факти!), що львівські події були зорганізовані УНДО-м, зі спеціяльною метою ратувати свої впливи в українськім громадянстві, яке щораз більше від УНДО відвертається і звертається до — поляків. А зрештою —

„УНДО не є партією сепаратистичною у тіснішому значінні того слова, тільки наскрізь **москвофільською** (!!)... Про те, в якому тісному звязку стоїть робота УНДО з ірредентистичною акцією, ведeною на наших „кресах“ агентами чужої держави, свідчать факт, що першим відгуком вуличної стрілянини у Львові були спроби звільнити зачинених у вязницях комуністів, уладити маніфестаційні вискоки...“

І добалакавшись так до самого краю, автор кінчає відомими комуналами: спокійному „людкові“ міхто не стоятиме на перепоні до „націоналних, культурних і господарських змагань, але „тих, що пошкрюють хаос“ буде влада — і т. д.

„Епока“ ні „Глос Правди“ більше (покищо) голосу не забирають. Нема сумніву, що наведена світла опінія „**Пшеґльонду Вечорного**“ стане теж їх платформою, бо є в ній усе: і Москва й ірредента, ліберальна фраза і „людек рускі“ і заповідь „сильної руки“... Дещо осторонь від отих таборів (ендецького і санаційного) стоять ППС-и. Сьогоднішня замітка в „**Роботніку**“ (з 4. XI.) у рубриці „Огляд преси“ виступає проти підюджування і осуджує вимоги польонізаційної політики відносно українців, тому, що

„саме така політика була би вродою на млин українських терористів“.

Зреферовані голоси варшавських газет відповідають теж тутешнім настроям. Отже ствердити треба, що одинаково пересічний варшавський обиватель, як і т. зв. „політичний світ“ (варшавський „політик“ мало чим ріжниться від „неполітика“ в знайомстві, чи пак повній незнайомости відносин на галицькому ґрунті) — оба ці варшавські світи вірять тому освітленню львівських подій, яке надала їм львівська агентура ПАТ-а. Наслідком цього панує тут нині: надзвичайна бундючність і тому тактика правиці та споріднених з нею санаторів, яка каже використати момент для нацьковування влади проти українців, має широке поле діяльности. Всетаки помітне ще одно явище: це певний несмак і невдоволення серед того дуже вузького кола людей, які мають на увазі **міжнародні відносини** і те місце, яке серед них займає нині Польща. З закордону надійшли вже тамошні часописи. Показується, що передрукована телеграма офіціяльного ПАТ-а, або звіти „Експресу Поранного“ про формальні бої на вулицях Львова або й цитований вище уступ „Газети Варшавской“ про те, що десять літ тому „станув годинник“, що всі ті оклики обурення, гороїження і нагінки звучать у перекладі на чужі мови якось дуже інакше, ніж у львівських чи варшавських газетах. Не знаємо, чи багато тут таких політиків, які підводять біланс двох львівських днів включно з їх епізодами в Польщі, та біланс моральних наслідків відгуку тих подій у широкому світі. Але маємо враження, що всеж таки **одиниці** над цими підрахунками призадумалися, — тільки, як звичайно, трошки запізно...

І ось зринає питання: що далі? Яким шляхом далі йтиме внутрішня національна політика Польщі? Не бачимо покищо ніяких прогноз, аби шнилко щонебудь змінилося. Серед відгуків варшавської „столичної“ преси не було **ні одного**, який зраджував би справжній державний розум

**І. Кедрин.**



# Рівнання на Москву.

(Від нашого постійного кореспондента.)

**Луцьк,** 31. жовтня 1928.

На північно-західніх українських землях під Польщею сталася маленька подія, повз яку, одначе, не можна пройти мовчки. І тим більше, що в звязку з нею в червоно-москвофільських колах ударили в усі дзвони.

— Ліквідація сельроба-правиці!

Бють так голосно в дзвони тому, щоб потішити Москва та її вірних [illegible] від роботи своїх вірних прихильників. Москва не зважить, [illegible] [illegible] [illegible] після того, як він почав тріщати по всіх [illegible] та інших швах.

Треба було показати роботу, — і зінсценізовано чергову виставу — ліквідацію сельроба-правиці.

А на ділі — це лише червоний шум. Від Чучмая, Козицького й тих, що з ними, відтягли після Сенька, члена Ц. К. [illegible] „сельроб-правиці“. Потім [illegible] [illegible] сельробівців [illegible] районів, і нарешті — [illegible].

— Генерали сельроб-правиці залишились без війська.

Ця „вистава“ розрахована на те, що, по-перше, політичний світ не знає про так звані волинські соціялістичні партії а, по-друге, що нікому невідома кількість членів цих партій.

Колиб який-небудь західній політик мав у своїй партії стільки членів, як наші сельроби, то його називалиб божевільним: сельроби рахують своїх членів так, як баби курчата — одиницями, двійками, трійками й багато вже десятками! Та й по своєму віковi сельробівці, а особливо в лівиці — теж курчата, желтодзьоба молодь.

У чомуж сила сельробу? В симпатиках, у тих селянах, які при всяких виборах міркують, хто „краще“ віддячиться за словах їхні інтереси, „сміливіше боротися“ за них у промовах, був арештований чи робив що-небудь у „Просвіті“, кооперативі, а навіть і церкві. Наприклад Козицький здобув собі чимало побожних „сельробів“ тим, що добре співає та читає апостола в церкві. Чучмай — працею в кооперації та вільними арештами. Інші працею в „Просвіті“ чи участю в якійсь громадській справі, або просто — добрим língвом.

Найменшу ролю в усіх цих „успіхах сельробівців“ відограють „високі марксистські міркування“. А соціялістична програма в тих „симпатиків“ сельробу зводиться до одного: „панської землі!“ та: „селянська, мовляв, партія більше подбає“.

Коли оцінювати згадану подію з цього погляду, то увесь успіх сельроба-лівиці й втрата чучмаївців виражається одиницею (особою Сенька) та кількома аусними (селянами) з лівого боку. На мою „буржуазійну“ це є так звана „моральна побіда“, дуже необхідна лівиці на експорт у Москву.

В дійсности-ж — числове взаємовідношення мало чим змінюється, бо Козицький за організацію хорів і співа, а Чучмай за поліційні штурхані завжди своїх симпатиків трохи матимуть. І взагалі, сельробівцям на наших землях не має серед провідників людей громадської праці, хотби добрих співаків чи „читців“ апостола, й це значить, [illegible] [illegible] вербувати згаданих вище практичних „симпатиків“.

Одначе подія „ліквідації сельроб-правиці“, яка є завершенням усієї попередньої боротьби сельробівських блукаючих, має й свої корости з національного погляду. Шумськісти-чучмаївці заявляли селянам, що сельробівці з лівиці є москвофілами та йдуть проти самостійної України, хотби навіть і радянської. З другого боку, на прикладі чучмаївців селяни засвоювали собі думку, що навіть і сельроби повинні бути перш за все українцями-самостійниками, а потім уже партійними.

Нарешті боротьба між блукаючими сельробами (чого вже тепер і сельроби не заперечують), що сельроби — і правиця й лівиця — є тільки комуністи і тому роблять ті самі рухи, які робила за Радянщиною [illegible] [illegible].

комуністи-лапрусісти й комуністи-самостійники (шумськісти). Там ліквідують — й тут ліквідують. Колиб там почали сіднуватися, то й тут їхні тіни робилиб те саме.

Загалом, сельробівці — правиця й лівиця — тепер значно слабші щодо головної своєї сили — маси симпатиків, яка все більше освідомлюється національно в суворій школі життя. Те, що писали про себе самі сельробівці, вже ніщо не вітре в народній памяти.

Щож до ніби-то зміцнення сельробів-лівиці завдяки „ліквідації" правиці, то воно національний табор не тільки не засмутило, але, навпаки, потішило. Наближається те, що повинно статися раніше чи пізніше: стануть до остаточного бою два світогляди — національний і інтернаціональний. Такі середняцькі угруповання, як напів-жовтоблакитний, а напівчервоний сельроб-правиця лише перешкоджають отому майбутньому генеральному боєві.

**В. Островський.**

# ТРИ ДНІ.

## Вихідна точка й офіціяльні комунікати.

Протиукраїнські виступи польських корпорантсько-студентських організацій тривали на протязі трьох днів — від 1—3. листопада включно. В суботу, дня 3. листопада вечером закінчилися вони камінно-цеглиною бомбардацією на дім почесно відомого лікаря д-ра Маріяна Панькчишина. Слабі відгуки „відрухового обурення" далися завважити ще й вчора на двох крамницях „Маслосоюзу". Сьогодні (в понеділок, 5. листопада) скупчуються польські студенти біля політехніки.

Вихідною точкою польських демонстрацій і руйнацій українських установ польською студентсько-корпорантською молоддю має бути, як твердить польська львівська преса на чолі зі „Словом Польським", органом „Зесполу сту", збещещення польського памятника „оборонців Львова". **Досі не стверджено, хто саме допустився підложення нешкідливого динамітового набою під той памятник.** Влада публичної безпеки (поліція) не подала досі до публичного відома прізвищ спричинників, а також приватно не появилися в тій справі ніякі приватні відомости в пресі за винятком **загальникового** пресового комунікату поліції (вами вже цитованого) та **офіціяльного** (теж загальникового) **комунікату урядового ПАТ-а.**

Офіціяльний комунікат ПАТ-а має такий зміст:

„Львів, 2. XI. Минулої ночі коло год. 1.30 два **невідомі** спричинники відкопали два ступні наріжника памятника „оборонців Львова" на Персенківці і підложили опісля набій, який — експльодуючи — ушкодив ріжок памятника. В наслідок детонації... і т. д. (решта відома вже з цитатів польської львівської преси). Нинішньої ночі облито чорнилом напис на памятнику „орлят", що міститься при будинку львівської політехніки. Крім того на університетському будинку та на узгірі Люблинської Унії невідомі спричинники заткнули в ночі українські прапори, які раннім ранком зняла поліція".

Треба висловити жаль, що ПАТ зазвала збещещення памятника з вивішенням українських прапорів, хоч одного й другого вчинку довершили „невідомі спричинники". Очевидно, підкладання нешкідливих набоїв чи обливання чорнилом — без огляду на тенденцію — є вчинком злочинним. Розуміється, що такий вчинок під жадним оглядом не може бути морально апробований.

Другий офіціяльний комунікат ПАТ-а є такий:

„Львів, 2. XI. В минішньому дні українська військова організація розкинула по місті масу летючок, що взивають до агресивних виступів. В год. 6-ій вечером в українській церкві св. Юра відбувалася т. зв. панахида, посвячена спогадам листопадових боїв. Українські посли Целевич і Лішинський виголосили промови, яких зміст у відношенні до польської держави був у високій мірі провокаційний і протидержавний. Після свята уформувався похід, маючи намір податися до середмістя. Манифестантам заступила дорогу пішна поліція. Зпоміж товпи манифестантів впало кілька револьверових стрілів, які зранили двох поліцаїв. На поміч прибув відділ кінної поліції, який після кількакратних візвань, щоби розійтися, був примушений до атаки. Той відділ, користуючись білою зброєю, розігнав товпу, з якої підчас атаки безнастанно падали стріли. У відповідь на ті провокаційні стріли **поодинокі поліцаї були примушені у власній обороні ужити пальної зброї.** Кількадесять демонстрантів відніесло рани. Зпоміж поліцаїв трьох було ранених. В год. 7-ій вечером зорганізувався демонстраційний похід польської академічної молоді і подався під будинок української „Просвіти" при вул. Супінського (?!). В хвилі, коли похід дійшов до будинку, з вікон посипалися на демонстрантів револьверові стріли, які зранили двох академиків. В годину після тієї події польська академічна молодь зорганізувала новий похід і рушила до середмістя. До рядів молоді приєдналися маси публики. Користуючись замішанням суспільне шумовиння здемолювало крамниці і магазин „Маслосоюзу" при вул. Костюшка та низку бюр і крамниць в Ринку і при вул. Руській. Демонстрації зліквідувала поліція около 11 год. веч. Взагалі ранених було 15 осіб, у тому двох академиків, трьох поліцаїв і дві жінки".

Події під катедрою св. Юра, де було 8—10 тисяч людей на богослуженні, в тому щонайменше половина жінок і дітей, зовсім природно вимагають окремого звіту, який ми не можемо зробити на сторінках нашого щоденника. Без сумніву, що стріли впали зпоміж товпи, але **хто** саме стріляв, невідомо, як невідомий є характер і напрям стрілів. Всежтаки треба спростувати ще раз деякі подробиці цього офіціяльного комунікату, які минаються з дійсністю. Отже посли Целевич і Лішинський не виголошували ніяких промов. Похід польських студентів-корпорантів подався під дім „Просвіти" в Ринку, а не на вул. Супінського. З дому „Просвіти" не впав **ані один стріл.** Спустошень довершили не „менти сполечне", тільки польська молодь студентська, до чого вона признавалася як до вчинку **патріотичного і геройського,** бо „супроти випадків такої нечуваної агресивної протидержавної діяльности суспільність не може пасивно приглядатися, як поліція ліквідує замахи і як польські поліцаї падуть з рук диччі" („Вядом. Корпорац." ч. 3 з 2. XI.).

Ще дивоглядніший є польський офіціяльний комунікат у закордонній пресі. Так напр. „Н. Фр. Пресее" з 2. н. м. подає в статейці:

*„Amtlicher Bericht über die Kämpfe"*:

„Польська телеграфічна агенція доносить: Вчора у Львові святкували **українські шовіністи** (sic!) в українській церкві панахидою память жертв польсько-української боротьби в р. 1918. Підчас богослуження два українські посли виголосили промови, в яких взивали товпу до ворожих виступів проти польських властей. Відвідувачі церкви після того серед ворожих окликів проти поляків опустили церкву і заатакували поліцію револьверовими стрілами, при чому зранено двох поліційних урядовців. Після того приведено на поміч відділ кінної поліції, який знову заатакувала товпа. Вкінці демонстрантів розсіяно. Пополудні численні польські студенти утворили похід, в якому взяли участь і мешканці міста, щоби дати вислів обуренню львівського населення проти виступів українських шовіністів. Похід, який машерував заселеними українцями вулицями, з бальконy будинку українського товариства „Просвіта" принято револьверовими стрілами. При тому зранено кількох польських студентів. Підчас тих подій чернь знищила українські крамниці. Разом підчас сутичок зранено 15 осіб. В 11 год. в ночі привернено спокій".

З цього комунікату ясно як на долоні, що були чотири сили: українські шовіністи, поліція, спокійно демонструючі з мешканцями польські студенти і чернь. „Українські шовіністи" всюди виступали зачіпно й провокаційно проти поліції і польських студентів, поліція зліквідувала події й сутички, польська студентська молодь поводилася спокійно, а чернь нищила і грабувала.

Ось воно як!

## Сирий білянс.

На протязі трьох бурхливих днів рука польського патріотичного студентства не пощадила ні одної української установи. І так знищено:

1) Друкарню „Діла" (одну машину знищено зовсім, а другу, ротаційну, частинно та спльондровано кілька роль ротаційного паперу);

2) Товариство „Просвіту" (переплетню, де знищено машини, підкладаючи залізні штаби і пускаючи їх у рух, розграблено і знищено маси друків, відданих до переплету, а між ними цінні старинні книги і рукописи Нац. Музею. Так само розбито й розкидано клішарню та вибито шиби, порозбивано й погаратано всі двері);

3) Центробанк (вибито шиби, знищено ролету револьверовими стрілами і здемольовано дві внутрішні вивіски);

4) „Рідну Школу" (вибито вікно з рамами в льокалі в „Просвіті" та вибито шиби в школі при вул. Мохнацького й вул. Супінського);

5) Книгарню Наук. Т-ва ім. Шевченка (знищено вивіску і розграблено магазин, а ноти з магазину розкидувано аж під салею Лисенка);

6) Академічний Дім при вул. Супінського (знищено внутрішне уладження в партері, порозбивано шафи й куферки, на І. і II. поверсі, поторощено і порізано цінну виставку картин школи відомого мал. Новаківського та забрано ріжні речі, а в сутеренах здемольовано кухню);

7) В „Дністрі" (вибито частину шиб. і шиби входових дверей від вул. Підвалля);

8) В Земельному Банку (вибито шиби);

9) В „Маслосоюзі" (в централі при вул. Косцюшка знищено вивіски, ролети, внутрішне уладження і забрано весь запас масла й інших витворів; у крамницях „Маслосоюзу" понищено нові вивіски);

10) В „Нар. Гостинниці" (знищено таблиці при вході);

11) В будинку Муз. Т-ва ім. Лисенка (вибито около 70 шиб);

12) В Ставропигії (вибито шиби друкарні, погнуто крати, вибито шиби в приватних помешканнях від Домініканської площі та знищено вивіски від вул. Блахарської);

13) В „Нар. Домі" (вибито шиби у входових дверях);

14) В „Ризниці" (вибито шиби).

15) В „Нар. Торговлі" (вибито шиби);

16) В редакції „Нового Часу" (знищено вивіски);

17) На площі „Сокола-Батька" спалено степенницю.

Крім цього потерпіли українські громадяни. В приватних мешканнях: лікаря д-ра Ів. Бережницького (вибито шиби), адв. д-ра Крижанівського (знищено внутрішне уладження), в лікаря д-ра Мар. Панькчишина (вибито шиби), в адв. д-ра Ів. Волошина (вибито шиби).

Крім втрат в установах є ще й приватні втрати. І так у п. Хомяка, упр. переплетні „Просвіти", підчас погрому пропало футро і куртка, в адвоката Крижанівського дві писальні машини, в „Акад. Домі" одяги, запаси поживи то-що, в „Маслосоюзі" масло то-що.

Підчас погромів також людське життя було виставлене на небезпеку. Кілько є ранених, поки-що невідомо. Михайлина Філюсівна, переплетниця „Просвіти" має зломані ноги. На другий день поліція вже мала протокол, що вона сама вискочила з вікна першого поверха перед надтягаючою товпою „демонстрантів".

Відносно спалення степениці на майдані „Сокола-Батька" польська преса принесла відомости, що на основі вступних доходжень поліції це зробили самі українці.

На вулицях міста трапляються напади з боку польських корпорантів на українську шкільну молодь, про що подаємо окремо.

Серед українців (факти подаємо окремо) переводять ревізії й арешти. Польська преса не подала досі ніякої відомости про арештування хоч би одного громила.

## Відгук за кордоном.

Поки-що наспіли німецькі газети з 2-го і 3-го н. м. Вони подали довгих звітів із львівських подій, поданих як телефонограми з Варшави. Їхній розмір і місце, в яких вони фігурують по тих газетах, і ... дакційні наголовки та підзаголовки, свідчать найяскравіше про враження, яке вони викликали і значіння, яке їм придають за кордоном. **„Берлінер Тагеблят"** повідомляв 2. н. м. про „Кріваву битву студентів" — „60 ранених, 80 арештованих". Наприкінці передрукованої в цілости сенсаційної історії варшавського „Експресу Поранного" про бої на вулицях Львова, кореспондент газети застерігається, що є тільки польський голос, а українського ще нема. Націоналістичний **„Дер Таг"** приніс довгу телефонограму про „Криваві сутички на Західній Україні". **„Берлінер Ілюстрірте Нахтаусгабе"** проголосило сенсацію: „Криваві бої у Львові. — Поляки штурмує катедру. — Поважні заворушення в роковини проголошення української Республики". **„Льокаль-Анцайгер"** з 2. н. м. присвятив цілу першу шпальту вісткам про „Важкі вуличні бої у Львові". бa, навіть польонофільська **„Фоссіше Цайтунг"** товстим друком друкувала „Криваві заворушення у Львові. — Бої поміж українцями й поляками". Агенція **„Телеграфен-Уніон"** розіслала (около 1500 газет!) й оголосила крізь радіо як мога докладний опис подій на основі польської преси, вказуючи одночасно на односторонність польських голосів і їх суперечности.

## Ревізії в УКТОНІ, Пласті і Лузі.

В ночі з суботи на неділю перевела поліція основну ревізію в домівці українського Т-ва опіки над інвалідами („УКТОНІ"). На ревізію спровадили арештованого Романа Сушка, урядовця УКТОНІ і на співка д-ра Голубовського. В їх присутности тривала ревізія кілька годин. Забрали всі книги товариства. Тої самої ночі відбулася ревізія і в домівці українського пласту при вул. Блахарській, що тривала від 10 год. вечером до 1.30 в ночі. — Тодіж відбулася ревізія і в домівці „Лугу" при вул. Коперника, звідки забрано на поліцію д-ра Дашкевича і кількох присутних на салі луговиків (з кругів ремісничої молоді). Після переслухання на поліції випущено їх на волю.

## Арештування.

В українському „Академічному Домі" арештовані такі студенти: Маркусь (ст. техн.), Дужий Микола (студ. філ.), Васовець (студ. прав), Логаза Мих. (медик), Сілінський (технік), Мурин (правник), Данилів (правник), Ганкевич (ст. філ.), Сохоцький (ст. філ.), Козак (студ. філ.), Ковалик (гуман. видл.), Сеничак (правник), Верхола, урядник спорт. т-ва „Україна", Бибзюк Антін (ст. експорт. акад.), Зварич (студ. філ.), Гела (ст. техн.). Поза Академічним Домом арештовано Вол. Дзісь теж студент. Крім того інформують нас ще про такі арештування: Тараса Сереиговича (студента), що виїхав був до товариша в Рудках, де його арештували; Грещака Івана, урядника Ревізійного Союзу, в якого переведено ревізію, але нічого не найшли, трьох братів Пропшинних, синів відомого власника фабрики взуття.

## Вуличні ексцеси.

В понеділок напав польський корпорант Личковскі Станіслав на студента університету Старосольського Ігоря, якого ранив поважно в голову за те, що той мав українську пластову відзнаку. Старосольського, сина відомого адвоката і ученого, відставлено на ратушеву станицю. Крім того в понеділок в рані мали місце кілька ексцесів польських корпорантів перед українською академічною гімназією при вул. Сапіги, де вони напастували українських гімназистів теж за відзнаки.

## На університеті і політехніці.

В понеділок не пускали польські студенти українських студентів на університет. Те саме було і на політехніці, де польська академічна молодь раннім масово чатувала перед головним будинком політехніки на подвірю, щоби не допускати українських студентів на викладів.

## Першолистопадові арештування в Тернополі.

В ночі з 31. жовтня на 1. листопада невідома рука підкинула під мешкання або прибила на входових дверях першолистопадові відозви. Тут і там долучено ще й часопис „Сурму“. Такий першолистопадовий презент одержало також чимало старших українців. Зараз рано начала шниряти поліція і робити ревізії саме там, де підкинено відозви. Таку ревізію зроблено між іншими і в мешканні Керначової на Зарудї при вул. Котляревського, у якої мешкало кількох учнів тутешньої гімназії. По зізнанням Керначової найшла вона раненько 1. п. м. коло дверей своєї хати кілька відозв і кілька чисел „Сурми“, які підобрала і не читаючи їх та не знаючи зовсім їх змісту, передала їх своїй 16-літній дочці Ірині, учениці 6-ої класи гімн.; ця остання передала їх трьом учням: Павлові та Іванові Багріям і Василеві Пастушенкові, котрі одержані відозви прочитали і один з них сховав їх до свого куферка. Незабаром потім зявилися наче спід землі поліціянти, перевела ревізію, знайшла відозву і „Сурму“ і з місця заарештувала: Івана Багрія, уч. 7-ої кл. гім., Павла Багрія, учня 6-ої кл. гім., Василя Пастушенка, уч. 7-ої кл. гім. (всі три селянські сини з Шилів, пов. Збараж) і дочку господині Ірину Керначівну, уч. 6-ої кл. гім. Арештантів замкнено в поліційних арештах, повідомлено про це воєводу і розпочато слідство, котрим особисто кермував начальник відділу безпечества Герович. У справі арештованих інтервеніював у воєводи д-ра Квасенського посол д-р Степан Баран в пятницю 2. листопада ц. р. Воєвода приріг послові д-рові Баранові поліційне слідство прискорити й арештантів звільнити безпроволочно або справу їх віддати до суду, коли покажеться, що заходить якась вина по їх стороні. Поліційне слідство справді скоро покінчено і дня 3. п. м. звільнено з арешту Ірину Керначівну, а обох Багріїв і Пастушенка передано до вязниці окружного суду в Тернополі, де проти них ведеться слідство за державну зраду. На тлі цих арештувань серед наших кругів у Тернополі поширилося богато ріжних версій. Не брак між ін. голосів, що тут маємо до діла з провокацією.

## Ще про розвязаний Зїзд „Рідної Школи“.

В понеділок 5. п. м. зявився в нашій Редакції представник українського студентства, яке вислало свою делегацію на Зїзд „Рідної Школи“ і зложило заяву, що стала причиною до розвязання Зїзду, домагаючись поміщення тої заяви в цілости в „Ділі“. З уваги на те, що ця заява моглаб наразити наш орган на конфіскату, подаємо тільки її зміст:

Українське самостійницько студентство без ріжниці ідеольогічних переконань домагається, щоб: 10-ліття 1. листопада відсвяткувати загально-національним податком на фонд „Рідної Школи“ на національну розбудову українського Львова (закупування української промислової школи, безплатне навчання в нар. школах „Р. Ш.“); вибору здібної до праці, сконсолідованої й енергійної Гол. Управи „Р. Ш.“; свідомого й національно здорового учительства; створення приватних катедр для вищої освіти по українознавству; усунення з учительського збору „Р. Ш.“ поляків і українців-опортуністів; вздержатися в часі від 1. листопада 1928 до 16. липня 1929 від усяких забав, а гроші, які малиб піти на ці забави, зложити на загальний фонд „Р. Ш.“

## Що їх провокує?!

„Кур'єр Станіславовскі“ з 4. ц. м. в статьї „Провокація“ нападає на українську гімназію в Станиславові і її молодь за те, що учні тої гімназії носять шапки-мазепинки. Це, мовляв, ті самі шапки, які тому 10 літ кр[illegible] з місяців так дуже давалися в знаки(!?) польському населенню в Станиславові, шапки, що кроєм і барвою цілком відповідають шапкам, що їх носило українське військо. Тому ношення цих шапок — це цілком ясна провокація, якої допускається славне раз на [illegible] гімназія і хорим „[illegible]“ агітацію з нею. Лишнєї, що [illegible] „Посміхаю з дурницею [illegible]“.

Побиті шовіністичною дурійкою і сліпотою кресові „лицарі“ в Станиславові не знають сердеги, що крій і барва шапок-мазепинок, які носять тепер по всіх наших школах, як мужеських, так і жіночих, затверджені Кураторією Л. Ш. О. Для них ці шапки є провокацією і годі!

## По широкому світі.

Голова Міжнародного Бюра Праці Альберт Тома виїхав до Москви.

Німецький парлямент зачне радити 13-го ц. м.

Японський бюджет витрат на найближчий фінансовий рік означений на 1.752.000.0000 єн, на 22 міл. більше ніж минулого року.

Пуанкаре відповів офіціяльно на запит одного посла, що франц. державні урядовці, які хотіли би підчас відпустки поїхати до СРСР, не дістануть пашпортів.

У червоній армії зняли питання, щоби збільшити червоноармейський пайок на 200 грамів городовини на добу.

Великий князь Микола Миколаєвич дістав від союзних держав пенсію зрікся почести голови „Союзу російських емігрантів“.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

**УКРАЇНЦІ!**

**Не забувайте, що число Українського Виборчого Комітету обезпечених у Касі Хорих міста Львова є . . . . . 5 і з тим числом ідіть до виборів в дні 17. і 18. листопада!!**

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

## Ріжні вісти.

### ЛЬВІВСЬКІ ПОДІЇ ПЕРЕД СОЙМОМ.

Засідання сойму 7. листопада зачнеться дискусією над експозе мін. скарбу Чеховича. Перший зголосився до слова провідник опозиції пос. Рибарський. У справі львівських подій поставить внесення Український Клюб. Внескодавці домагаються, щоби сойм вибрав спеціяльну слідчу комісію для безстороннього розглянення львівських подій і поведення львівських властей.

Внесення зазначує, що власти безпечества не повинні були допустити до сутичок, а повинні були охоронити майно українців.

Також клюб НД поставить внесення.

### НЕПРАВДИВІ ВІСТКИ ПРО ДИМІСІЮ ВОЄВ. ГОЛУХОВСЬКОГО.

З Варшави заперечують чутки про димісію львівського воєводи в звязи з львівськими подіями.

### ФІЛЮСІВНА ПОМЕРЛА.

Михайлина Філюсівна, яка підчас нападу на переплетню „Просвіти“ вийшла зі зломаними руками, померла в понеділок 5. листопада у львівськім загальнім шпиталі.

### В АРЕШТАХ.

Арештованих у звязи з львівськими подіями є досі около 80 українців, переважно студентів і гімн. учнів, між ними студентка, яку арештували на вул. св. Софії.

### КОНФЕРЕНЦІЯ ВОЄВОДИ З ДЕЛЕГАТАМИ СТУД. КОРПОРАЦІЙ.

В понеділок передполуднем воєвода Голуховський конферував із делегатами польських академічних корпорацій, які приобіцяли співпрацювати для злагіднення непорозумінь між молоддю обох національностей.

### ПРОТЕСТИ НА РАД. УКРАЇНІ.

В Харкові відбулися протипольські демонстрації. На вічу, на якім був ген. секретар компартії Косіор, ухвалили резолюцію проти переслідування Польщею національних меншостей. Подібні резолюції ухвалили на вічах у Київі, Одесі та Полтаві. Союз українських письменників і Всеукраїнська Академія Наук вислали відозву до вчених усього світа з протестом проти переслідування українців у Польщі.

### ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ.

Переговори польсько-литовської комісії в Кеніґсберґу. Вчора 5. листопада у мін. Залеського в готелі „Берлінер Гоф“. Щ[illegible] ходення дискусії не довели до висліду. Враження з цеї дискусії не дають надії на успіх із переговорів.

### ВИБУХ ВУЛЬКАНУ І ЗЕМЛЕТРУС.

Після хвилевого успокоєння Етна знову озивається. Здається, що утворився новий кратер, із якого пливуть чотири струї лави. Найближчі оселі евакуовано, але досі будинкам не загрожує небезпека. Вибух вулькану супроводжав землетрус.

Одна струя лави, що пливе зі скорістю 200 метрів на годину, зійшла до села Фонтанацо, де завалилося 72 доми. Населення в переполосі скрилося у церкві.

### ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА ЗЛУЧ. ДЕРЖАВ 6. ЛИСТОПАДА.

У виборах президента Злуч. Держав братиме участь около 40 міл. людей, себто около 10 міл. більше, ніж перед 4 літами. Рівночасно в деяких стейтах відбуватимуться вибори сенаторів і губернаторів. Вибори зачнуться у вівторок в год. 6 рано, а триватимуть до 6. год. веч.

Сподіються, що президентом буде вибраний Смит. Провідник респ. комітету передбачує, що Гувер дістане 400 голосів, хоч вистарчило би 227, щоби був вибраний президентом. Оконечний вислід голосування буде відомий аж у середу веч., з огляду на велику скількість голосуючих.

### ІТАЛІЙСЬКО-ФРАНЦ. ПОРОЗУМІННЯ.

Франція й Італія мають небаром підписати трактат про ліквідацію спірних справ.

### КАНДИДАТ НА ПРЕЗИДЕНТА АВСТРІЇ.

Дня 9. грудня будуть вибори президента австрійської республики. Між кандидатами називають передовсім австр. посла в Берліні Франка.

### НОВИЙ НІМ. ПОСОЛ У ВАРШАВІ.

„Пшеґльонд“ повідомляє, що дотеперішній німецький посол у Варшаві Раушер уступить. Його наслідником буде предсідник нім. делегації для торг. переговорів із Польщею д-р Гермес.

### РОЗЛАМ У ЖИД. КЛЮБІ.

„Пшеґльонд“ повідомляє, що розлам у соймовім Жидівськім Клюбі неминучий. Посли із Сх. Галичини не хочуть співпрацювати з „протиурядовою“ політикою пос. Ґрінбавма. Колиб пос. Ґрінбавм не уступив із головства в Клюбі, жид. посли з Галичини основують окрему фракцію.

**Добро „Просвіти“ — це добро цілого народу, а зокрема кожного з нас.**

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

## Біржа.

### Гроші.

Американський долар 8·87·00—8·87·50, канадійський долар 8·81·00—8·81·50, чеська корона 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·35—1·25·66, румунська лея 0·05·25—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·34·75, швайцарський франк 1·71·50—1·71·75, фунт стерлінгів 43·35·00—43·75·00, радянський червінець 26·00—27·00.

Золото: 20 корон 36·60·00—36·80·00, 20 французьких франків 34·40·00—34·70·00, 20 німецьких марок 42·40·00—43·70·00, 10 російських рублів 46·80·00—47·20·00.

Срібло: Австрійська корона 0·69·00—0·70·00, 5 австрійських корон 3·55·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·77·00—1·80·00, російський рубель 3·00·00—3·10·00, копійки за рубель 1·50·00—1·55·00.

### Збіжа.

Пшениця двірська 46·50—47·50, пшениця селянська 44·00—44·50, жито галицьке 34·75—35·75, ячмінь галицький броварняний 30·50—31·50, ячмінь на мливо 30·00—31·00, ячмінь пастівний 35·50—36·25, овес галицький 31·50—32·50, кукурудза румунська 44·00—44·50, бараболя промислова 5·75—6·25, фасоля біла 85·00—110·00, фасоля кольорова 55·00—60·00, фасоля краса 73·00—85·00, горох пів-Вікторія 57·50—67·50, горох пільний 45·00—47·00, бобик 30·00—35·00, мішанка паст. в зерні 00·00—00·00, вика 34·25—38·25, сіно солодке пресоване 18·00—10·00, солома пресована 5·00—5·25, гречка 35·00—36·75, льон 72·00—74·00, лубінь синій 21·50—22·50, ріпак озимий 70·00—72·00, мука пшенична 50 прц. 71·00—82·00, мука житна 70 прц. 51·00—51·00, грисік кукурудзяний 67·00—70·00, мука кукурудзяна 19·00—31·00, отруби житні 24·75—25·25, отруби пшеничні 23·25—23·75, крупи гречані 70·75—72·75, пшоно 24·75—25·25, крупи ячмінні 49·00—51·75, пшінка 49·00—51·00, просо краєве 30·00—31·00, макухи льняні 39·00—50·00, конюшина краєва 220·00—250·00, мак сірий 125·00—115·00, мак синій 102·00—110·00. Мішки чині виробу Стрілки Варта 1·65—1·75, мішки ужиткові добрі 1·18—1·48.

## НОВИНКИ

— **На покриття шкід**, спричинених демонстрантами в друкарні „Діла“ і в „Просвіті“ зложив о. **Мих. Світельський** з Лазничина 27.50 зол.

— **Казки життя.** Село бобрецького повіту є свідком події, яка може послужити прегарним сюжетом до фільму. Іван Грималюк пішов на війну. Його жінка, що лишилась з двома дітьми дістала два роки пізніше повідомлення від „Червоного Хреста“, що її муж убитий під Перемишлем. Тоді вийшла вдруге замуж за господаря зі сусідного села Капустяка, якому записала весь свій ґрунт. Минуло 14 літ, Грималюк вернувся з чужини. Довідавшись, що його жінка давно замужна за другим, з розпуки пробував повіситись на своїй старій хаті. Його відратували. Жінка не пізнає свого чоловіка, якого лице поорали рани та переживання довгих літ полону: вона каже, що він лише подібний до її покійного мужа і хоче її ошукати. Зате Грималюк знає забагато подробиць з давнього спільного життя, що і для доказу своєї тотожности розпукою, що хотів повіситись. Він не вертався 14 літ, бо втратив на війні память і не міг пригадати собі ні свого прізвища ні назви рідного села. Суд буде мати делікатну справу.

— **Знайдені річи на площі св. Юра** в четвер вечером: 1) Капелюх від Г. Старки, 2) Жіночий берет; 3) Жіноча чорна шапочка зі шпилькою; 4) Два жіночі мешти, чорний і жовтий; 5) Дві шапки гімназійні. Відбирати можна від год. 15.30 до 17.30 в Академічнім Домі під ч. 49.

— **Ріжні вістки.** По офіціяльним даним на епідемію „денгуи“ в Греції занедужало 850.000 осіб, з чого вмерло 1372. — У Парижі помер відомий франц. різьбар Бартольоме, що здобув собі імя статуєю „Париж 1914—18“ в саді Тюїльрі і великим мавзолеєм на цвинтарі Пер Лашез „Для померших“. — У Варшаві помер один із основників „Бунду“ Михалевич. — Син відомого німецького драматурга Гауптмана, Бенвенуто, що оженився 3 місяці тому з княжною Шавмбурґ-Липпе почав розводовий процес. — Вдова одного з берлінських Ротшильдів отруїлась у розпуці, що її фантували. — У долині Паду великі повені; зірвані мости та понищений залізничий шлях. Велика буря вздовж Лігурійського побережа залила містечка і наробила багато школи в Генуї. — У радянській копальні Стрітенськ земля засипала 45 шахтарів.

— **Рекорди.** У Дубліні єпископ видав наказ викинути з міської бібліотеки твори таких письменників: Л. Толстого, В. Гюго, Б. Шова і А. Беннета. — Замаскований бандит напав на касу театру „Ерл“ у Ню Йорку і забравши 4000 дол. утік. — Один примірник поезій Едґара По виданий у Бостоні 1872 р., проданий міською бібліотекою одному колекціонерові в Індіянаполісі за 20.000 дол. — На портлявдській летунський майдан прийшла цими днями 102-літня Альманія Беннет і заявила, що хоче в день своїх уродин злетіти літаком. Кілька хвилин пізніше прийшла друга така-ж поважна дама, 104-літня Марія Уотергуз і пішла за прикладом першої. Обі дами перебували у воздусі 2 години. Досі англійці були горді, що над Льондоном злітала 92-літня англійка. Американці побили і цей рекорд.

— **30-ліття „Художественного Театру“.** Московський „Художественний Театр“ належить до тих нечисленних інституцій, яких велика революція майже не порушила. Це також одна з тих організацій, що менше нечисленних, яких ювилей святкує нині весь світ похвальними статтями, без застережень. Мало є в світі театрів з такою духовою одноцільною атмосферою, як театр Станиславського. У цій атмосфері щезали одиниці, а існувала лише спільна ідея нового мистецтва. Театр Станиславського випередив почини „нової сцени“ в европейських центрах, здійснюючи теоретичні ідеї таких великих режісерів як парижський Антуан і льондонський Креґ. Він звязався на постановку нових талантів ще непризнаних і ними створив новий театр; Чехов, Горкий, Андреєв завдячують свою драматичну славу Станиславському. Там ожили в новій формі і класики Грибоєдов, Гоголь, Тургенев, а європейська „модерна“ найшла найбільше зразкові постановки, повтарені згодом Берліном та Парижем (Гамсун, Метерлінк). Театр Станиславського їздив по всім світі, а всюди. Скількість його постановок нам була дуже невелика, але підготовка до них тривала довгі місяці, а раз виробленний репертуар тривав роки. Правдив реальн[illegible].

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

**Спішіться з вкладками членськими вкладок до Т-ва „Просвіта“. Нехай ні одного не буде між нами, який не став би в цьому ювилейному році його членом.**

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ілюзію, насаджений цим театром мав давати таку ілюзію дійсного життя, щоби глядач забув про умовности театру. Актори, що грали в ньому були не тільки геніяльними артистами, але й справжніми „ерудитами" і всесторонно освіченими фахівцями.

— **Клопоти кайзера.** Кайзер Вільгельм має новий родинний клопіт. Ще досі преса не перестала займатись його гомінким шурином Зубковим, а вже прийшла нова звістка про новий мезаліянс у родині Вільгельма. Його другий син князь Айтель-Фрідрих хоче женитись з вдовою придворного співака Йосифа Шварца. Фрав Шварц похоронила двох мужів, а з третім розвелась. Монархісти довідавшись про такий скандальний намір цісарського сина, звернулись до Вільгельма з проханням щоби він не дав згоди на таке подружжя. Та коли стара сестра Вільгельма його не послухала, то як послухає його молодий син! Вільгельм аж тепер готов скористати з повернених йому африканських кольоній.

— **Арештування „муринського царя".** У Канаді арештували провідника муринського визвольного руху, Маркуса Гарвея, голову чорного інтернаціоналу, який має титул „муринського царя". Він обвинувачений у змові зорганізованій спільно з провідниками комунізму, щоби зробити в Спол. Державах переворот і створити „чорну республику".

— **Країна, де вязниці повні.** В американських вязницях нема вільних келій. Скрізь сидять люди, що нарушили протиалькогольний закон і нема місця на бандитів і злочинців. Ню Йорк звертається до ріжних інших міст приняти до своїх вязниць ню-йорських злочинців. Філядельфійський поправчий дім як останній дав таку відповідь: „Маємо місця на 800 осіб, а поміщених 1700".

— **Плата англійського премієра.** Льондонський „Івнінг Стендерд" помістив статтю льорда Беркенгеда, який протестує проти смішно малих платень англійських міністрів і вищих урядовців. Премієр міністрів дістає річно всього 500 фунт. шт. і ніякими іншими справами не може займатися. Це не вистарчає навіть на прожиток. Отже становище міністра доступне хіба для дуже богатих людей. Льорд Беркенгед був приневолений зріктись свого становища держ. секретаря Індії, щоби занятись промислом.

## Театри.

**Великий Міський Театр:**

Вівторок 6-го, г. 7·30 веч. „Таємнича дама", оперетка.

Середа 7-го, г. 7·30 веч. „Галька", опера.

Четвер 8-го, г. 7·30 веч. „Цирулик севільский", гостинний виступ Турської і Райчева.

## Кіна.

„Аполльо": „Президент".
„Лев": „Дикунка".
„Оаза": „Коли в жінки прокидається любов".
„Палас": „Поворот з неволі".
„Фатаморгана". „Виродження".

## ✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дня 28. X. 1928 р. помер **Михайло Скорик** ем. упр. школи, проживши 77 літ. Уродився він дня 21. XI. 1851 року в Завадові, до гімназії ходив у Бережанах, де науку перервала йому військова служба. Відтак вступив до монастиря Ч. С. В. В. в Добромилі, згодом у Лаврові. Там учив у народній школі. Підчас окупації Босні перебув у війську всі пригоди звязані з окупацією. З війська звільнено його під умовиною, що обійме посаду учителя. 1881 р. учителював у Дублянах, біля Самбора, потім у Биличах, а 1883 р. у Луці, п. Самбір. Передомавши нехіть тамошнього населення до школи, де вписався як перший учитель, працював у новозаложеній однокласовій школі і довів 1909 р. до побудовання поверхової мурованої школи і до переміни її на 4-класову, а задержання української викладової мови та з наукою німецької мови. В цей спосіб сини та доньки тамошніх і доокружних громадян могли переходити до середніх шкіл в місті. — Підчас світової війни свого села не опускав. По повороті австрійських військ опинився в Талергофі. Звільнений з нього, не взважаючи на своє кріпке здоровля і спротив, був спенсіонований в 36 році учительської служби. — Після розвалу Австрії обняв знова функції учителя в зульській школі, щоби як сам казав, „дітвора не марнувалася без школи". Учив до червня 1919 р. В 1922 р. перенісся до Самбора, де і упокоївся. Виховане ним свідоме селянство, та численна молодь, що покінчила середні та вищі школи, здобула підстави до гімназії в Луці, оце докази його тихої праці. Зі скромної платні ужів небіщик всім своїм шестеро дітям дати середню і вищу освіту та „кусок хліба" в руки. Прилюдно виступати ніколи не любив. З усіх товариств найбільше цінив „Просвіту", де був постійним членом.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Новий Український Театр дир. П. Карабіневича на Волині.**

Турійськ

7. XI. Вихрест.
8. XI. Маруся Богуславка
9. XI. Циганка Аза.
10. XI. День і Ніч.
11. XI. Вій. 846 6—?

**З нинішним числом розсилаємо** відозви і чеки „Українського Товариства Допомоги Інвалідам" у Львові. Просимо тих чеків уживати виключно до висилки жертв на Українських Інвалідів.

**В гуманістичній дівочій гімназії „Рідної Школи" в Тернополі** є до обняття посада учителя (льки) математики і фізики на висші кляси. Зголошуватися сейчас. — Управа 878 1—2

**До Підльвівських Громад!** Що року в осени підльвівські громади складають жертви в натурі для українських інвалідів. Завдяки тим жертвам Дім Українських Інвалідів у Львові міг легко запастися на зиму в потрібні харчі. В цьому році Ваша поміч більше потрібна, як колинебудь. „Українське Товариство Допомоги Інвалідам" не може перевести збірки жертв на допомогу інвалідам. Прилюдна Збірка в листопаді заборонена. — Але хто хоче жертвувати, не потребує чекати на прилюдну збірку. Сподіваємося, що в кожній підльвівській українській громаді знайдуться свідомі громадяни, які зможуть пожертвувати дещо харчів, у першій мірі бульби, для інвалідів, приміщених у Домі Українських Інвалідів у Львові при вул. Софії ч. 25.

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

**П.** ЛЬВА ЛІСКОВАЦЬКОГО, бувшого сотника УГА, прошу ласкаво подати свою адресу. — Д-р Михайло Гриців, адвокат в Бучачі. 867 3—3

**В**СІЛЯКІ годинникарсько-юбілєрські роботи виконує найстараннійше Домбровскі-Розвадовскі Львові (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. 2481 а) 20—?

**Б**ІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 117-?

**Ф**ОТОГРАФ ЯНУШЕВИЧ, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої) Тел. 59-60. 882 1—5

**М**АЛА ПАРЦЕЛЯ коло вул. Потоцького ч. 105 до продання. — Відомість канцелярія адвокацька вул. Баденіх ч. 12. 877 1—1

**О**ТСИМ УНЕВАЖНЮЮ своє свідоцтво зрілости, видане в вересні 1928 р. в державній гимназії в Тернополі на назвище Москалюк Андрій. 879 1—1

**П**ІДГІРСЬКА ПАРОХІЯ, стація 3 клм. (на Філії), церква і хата муровані, дуже догідна для посилаючих діти до школи, поле добре, численна пар Перем. дієцезія — до заміни за рівновартісну. — Зголошення: Уряд парохіяльний, Лужок горішний, поч. Спас. 883 1—3

## ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає







## Подяка.

Всім знакомим і незнакомим, котрі дня 30. X. 1928 р. в Самборі віддали останню прислугу бл. п. Михайлови Скорикови, емеритованому управителеви школи або письменно чи устно висловили своє співчуття, складають щиру подяку.

881 1—1 **Жена, діти і внуки.**

ЗВИЧАЙНІ
## Загальні Збори
**філії „Просвіта" у Яворові**

відбудуться дня 18. листопала н. р. о год. 1-ій в пол. в салі „Народнього Дому" в Яворові зі слідуючим порядком нарад:

1) Відкриття зборів і відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
2) Звіт уступаючого Виділу, а) голови, б) секретаря, в) скарбника.
3) Звіт Контрольної Комісії і внесок на удїлення абсолюторії.
4) Вибір нового Виділу і Контрольної Комісії.
5) Справа відсвяткування ювилею 60-літнього істнування Гол. Т-ва.
6) Внески і запити.

880 1—1 **За Виділ.**

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів, Ринок ч. 10.